

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Májusi reggel

Radnóti Miklós emlékére

Lámpás idő a Várkert rakparti lakásban,
fázós május délelőtt újból arra jártam,
a félhomályban tört fénysugár hullt ragyogva
az asztal-üvegen álló szoboralakra.
Arasznyi, karcsú férfi. A korlátnak dőlve,
a moccsatlan örökpillanat körötte.
Harminc éve már, hogy nagy magányában nézem,
hallgatom néma szavát a hótalan télben,
lomb-arany őszben.. de most, most megakadt szemem
a félig-hunyt arcon, hátra feszülő kezeken,
kopott viharkabáton a szív közelében
nem gyógyuló, égető, mély seb közepén.
Nem is seb, ujjbegyek sokezer érintése,
ahogy fohással odanyúlt fájva és félve,
könyufalak költője, Vas István, a hű barát,
forgószekében szivarozva itta jó borát,
s idézte MIKLÓST, komor naplóját olvasva,
emlékezve áttündöklő közös alkonyokra.

Nézem a lámpafényben derengő alakot,
a papírvágó kést, rostirónt, üres lapot,
rég kihűlt pipát, a sok kormos gyufaszálat:
világított a csillagtalan éjszakának,
minden éjjélórán karcsú lánggal áldozott,
támadjon föl naponta a testvérré lett halott!
S beszéljen: a szenvedés jajjal teli kelyhét
hányszor ürítette fenéig ki fogolyként?
puskatusra fröccsent vér befestette az eget,
kezét húzták gödörbe rúgott meztelenek,
birka karámban virrasztotta holtak álmát,

tetves szakállal járta fekete Golgotáját,
és rettegett, éhezett, fogvacogva didergett,
szakadt rongyokba bújva írta, írta a v e r s e t
sort sor alá tapogatva az éji homályban,
várva a jó hírt, asszonyi szót, a csodákat...
de csak az ordító altiszt jött: „Tovább! Tovább!”
ormótlan bakancsban a földi poklon át.

Merengve nézem a töprengő sírkő-férfit,
égbolt-homloka mögött új mondatot épít,
s képzelem: indul mindenség-nehéz lábbal át
köves-földes úton, hogy cipelje a halált,
a keresztre fölszegzett csontsovány társakat,
szögesdrótban vergődő úzótt szarvas-sorsokat,
„némán, akár az angyal”: szent s végzetes órában,
tántorogva a sárba-hullás pillanatában,
dőlvé szótlan, mindent írva kis füzetbe le,
vércseppjeit itatva megváltó verseibe.

